

MENS VOOR DE LENS

foto's Hugo Willocx

Hugo Willocx:
“Dringend nog
eens gaan drijven”

Fotograaf in beeld

Eén van de doelstellingen van Landschap vzw is de publieke opinie duidelijk maken hoe belangrijk het is om inspanningen te leveren voor het behoud van onze inheemse biodiversiteit, de verassende verscheidenheid van planten en dieren, landschappen en ecosystemen die ons omringen. Pakkende beelden zeggen daarbij vaak meer dan duizend woorden.

Voor die beelden zorgt in Vlaanderen een hele schare gedreven natuurfotografen. Mensen die gepassioneerd zijn door de natuur en vaak al hun vrije tijd besteden aan het in beeld brengen ervan. Op die manier leveren ze een belangrijke bijdrage aan de sensibilisering rond natuurbehoud.

In elk nummer van **Landschap** draaien wij de rollen even om en brengen we één van die Vlaamse natuurfotografen in beeld, uiteraard mét een portfolio van zijn of haar mooiste beelden erbij.

HUGO WILLOCX

Hugo Willocx mag de spits afbijten. Hij is één van de natuurfotografen met de langste staat van dienst, en er zijn bitter weinig planten of dieren die hij nog niet schitterend in beeld heeft gebracht. We vinden Hugo in een lan-

delijke omgeving in Merchtem, met een grote natuurtuin die je bij een natuurfotograaf verwacht. Buiten, vlak achter het grote livingraam, staat een schuiltent opgesteld om tuinvogels te fotograferen. Als Hugo daarin zit, houdt hij zich urenlang muistil en geeft hij niet thuis, maar ik heb een afspraak en mag dus binnen. Hij is examens aan het verbeteren; elektrotechniek. Want naast natuurfotograaf is Hugo ook nog leraar. En trouwens ook vader en echtgenoot, al zit hij soms aan de verkeerde kant van het livingraam als hij thuis is...

Ik ga hem niet te lang storen, in een goed uur zullen we wel klaar zijn. Hugo troont me meteen mee naar zijn bureau, waar een arsenaal CD's en harde schijven zoveel moois bevat dat het niet in woorden te vatten is. De foto's in dit magazine spreken voor zich!

Vogels, planten, amfibieën, libellen, vissen, landschappen,... Hugo heeft het allemaal. En altijd op zijn allermooist, in het ideale licht en in de ideale pose. Elke inheemse soort zit niet één maar tientallen keren in zijn archief: mannetje, vrouwtje, jong, volwassen, in ochtendlicht, in avondlicht, naar links kijkend, maar ook een keer naar rechts, recht in de lens, in kikkerperspectief... En niet één foto waarop iets aan te merken is; de 'slechte' heeft Hugo genadeloos weggegooid. Al maak ik mij sterk dat die 'slechte' waarschijnlijk óók nog hele goeie waren...

Gevraagd naar een beeld van een lepeelaar, moet Hugo bijna passen. Bijna, want hij heeft die soort uiteraard wél, maar niet zoals hij ze graag zou hebben. Daarvoor moet hij dringend nog eens gaan drijven, zegt hij. Drijven? Blijkt jargon te zijn voor fotograferen vanuit een drijvende schuilhut. Het vlot waarop die schuil-

hut gebouwd wordt, heeft hij zelf in elkaar geknutseld. Op dat vlot – dat in zijn wagen kan, zo klein is het – ligt hij soms urenlang te dobberen om de vogels ongemerkt te benaderen. Zoals die keer in de winter met die grote zaagbekken, toen hij bijna het leven had gelaten, onderkoeld als hij was door het ijskoude water. Maar de grote zaagbekken, die heeft hij wel zoals hij ze wou.

Terwijl we praten, komt er een mailtje binnen van een collega-natuurfotograaf. Het onderwerp is 'nachttegaal'. "Van 3 uur vannacht tot 12 uur vanmiddag liggen wachten, beest niet gezien".

Blijkt dat Hugo en zijn collega al dagenlang proberen om één welbepaalde nachtegaal te fotograferen; daarvoor liggen ze – elk op een andere dag – urenlang onbeweeglijk op de koude bosbodem te wachten onder een camouflagenet.

Hugo Willocx
besluit zeehonden
op het strand.

De Amblève

 Boomkikker

Gewone zeehond

Jonge ransuilen

In de schuilplaats kruipen doe je als het nog pikdonker is, anders heeft de nachtegaal je gegarandeerd in de smiezen en is het spel over en uit. Het is juni, dus dat betekent posten vanaf 3 uur 's nachts. Maar de nachtegaal is pienter en heeft hen waarschijnlijk toch door; gisteren heeft hij Hugo uit de schuilplaats zien kruipen, en vandaag moet zijn collega dat bekopen met een forfait.

De honderden beelden die inmiddels op het grote computerscherm voorbijflitsen, zijn van een perfectie die je op deze wereld niet meer verwacht. Tegenover de volmaaktheid van de beelden staat de bescheidenheid van de auteur. Hugo is niet alleen een topnatuurfotograaf, hij is ook de leermeester van een nieuwe generatie

natuurfotografen geweest, en hij blijft daar allemaal heel bescheiden bij.

Dochter Anna, die aan het studeren is, komt vragen of we ondertussen geen honger hebben gekregen. Blijkt dat mijn bezoek van een uurtje er één van 7 uur is geworden... En dan zijn we nog niet eens bij de planten en paddenstoelen geraakt! Ik neem afscheid van Hugo, maar met de afspraak dat we dit nog eens overdoen. En terugkomen doe ik zeker, maar niet alleen voor de beelden; het is een plezier om met de warme mens Hugo Willocx te praten over zijn passie. In afwachting zal ik alleszins met nóg meer respect naar elke natuurfoto kijken, zeker als daar Hugo Willocx onder staat.

